

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

↳ Sserbske njedźelske łopjeno. ↲

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihcizničerńi w Budnichinje a je tam sa šchwórtlětnu přehledkату 40 pl. dostacž

2. njedźela adventa.

Rom. 15. 4—13.

Wón pschińdže s wulkej huadu,
Je polny lubosće,
Wón wobara wschom' padu,
Wschu žalosěj sacžeri.

Wón pschińdže — to njeh je naše adventske spěwariske wjekele! Džěń, Boži džěń, wěsće s mjenje šwětlom, se mjenšimi šwěćkami pschińdu abo bjes nich — pschihoty k wobradženju šu šnadnišće hač hewak, je-li so njewupadnu zyle. Dola, dajmž so šebi lubiež. Šchtož je hewak hušto pschehnate bylo, haj škažene pschi advente a hodownym šwjedženju, to njeh lubje rady wuwostanje. Wo to žane žarowanje! Njeh pluwu rolecza, jenož so jadro wostanje: Wón pschińdže. „Jenož so budže měř!“ tak s radosčiwěj nadžiju nětkole runje millio-ny praja. „Jenož so naše luby s daloka šažo k nam šo domoj nutschamaka“, šlyšich njes nami se šmutschownym šradowanjom prajiež. Šchto chze rjez, hdy šloty měř a droholubowany staw doma šažo kročel k nam nastaji! Šiščeže wjaz, hdy po Božim šlubjenju tón šnješ se šchonta Dabita pschińdže a jeho šbožo s nim hiščeže pschezo! Njeh wam, šchesežijenjo, s Božeho šłowa šlincži:

Wón pschińdže!
Džeržeče w šhystu w hmadže,
Bože šłowo wobšteji!

Džeržeče w hromadže! Wš Romšy, tak w našej epistoli rěka: „Bóh daj wam, šo njes šobu na jene myšlicze.“ A šažo: „So byščeže po jonej myšli a jenym rtom Boha šhwalili a teho Wótza našeho šnješa Jesom šhrysta!“ Jedny

hčóž w advente, jene šlincženje šhěrlyšchow po žlym šchesežijanštwje — a to je Boža myšl, to šwjateho Pawołowe pschecze njes našim ludom! Wón běšče japoschtoš lubosće. Šak jara chze pschezo, šo bychu wschitzy jednotu psches šwjatš měřa džerželi, šo bychu čzi, kotřiž Bože njeno jako jeho džěczi noshča, šhryštušowu čzichu myšl na šebi wopokasali jako šhryštianšy abo šchesežijanšy. Na čzole noweho žyřwinocho lěta njeno šchesežijan šteji, hdyž pod šwětnym lětom šłowo: šemški špodrožnik! Š, šo byl bóršy šažo šwjatš njes šchesežijanami wschěch krajow po lěta dolhim rostorhnenju šwjatš! Njeh Jesušowe žyřtwje šo na šemi njes šobu šbliža! Njeh naše wožady jako šladka šnješowe šo w měřje pod jeho šijom pažu. Njeh šo wschudže w domach, hdyž je njebojška šwada, hara a njeshjedno-čziwosč knježila, čzichosč, měř a lubosč jako šnješowa šwjata towarščka k tomu pschinamaka. Šo nětkle najrjejšče! Ššlyščeče: „Bječeče šo jedyn po druhim horje, jako tež naš šhryštuš je horje wšak k šhwalbje Božej.“ Šak rjenje pošbėhujo šlincži: „šbudym budže ewangelion předomany.“ „Šón bjerje hřěšnišow horje.“ „Čzłowjeka ššyn je pschishoť, šo by škuziť a šwoje žiwjenje dať k wumtoženju ša jich wjele.“ Pschishoť — do čžem-neho šwěta, pschishoť do čžěžkich šbėdow, pschishoť ša hubjenych a šhubjenych čzłowjelow. šošem to, dušcha! Čzłowjecze, šapocžń s nowa a šlubje s dušche a ša dušchu žiwu byč! Šak móžnje chze tebe čžeriež šnješowa wulšosč, tež šhwaliež jeho njeno! Jesuš šhryštuš je tón, w kotrymž šu wschitzy na jene šhromadženi: „Ša praju, Pawoł psche šo je wón škuzomniť byl, wob-řešanja (to rěka židowšeho wušwoleneho luda) Božeje prawdy abo wěrnosče dla — šo póhanjo pak Boha šhwalala šmilnosče dla.“ Šhromadžče šo, šo byščeže wy židowšy bratšja a štawy

ſ pohanſtwa ſ jena byli. Džerže w Chryſtuſu w hromadže. Njej' wěrnſ, my hiſcheže podomnje na Božu wěrnſež ſpominamy, hdyž w naſchich ſpěwach a piſmach klineži, kaž něhdy pſched 2000 lětami: „Wyſkaj, džowka zionſka — Wjekeł ſo, Jeruſalem!“ „Hoſianna, Chryſtuſ dže, dele ſ njebjefkeho tróna.“ „To je ta rjana hałožka ſ toh' ſchtoma Davita.“ Na Božu wěrnſež, kiž njehabla, ale čłowſtemu narodej, wſchemu ludu ſbože, a to najlěpſche: wodacže hrěchow a ſwjatoſež dawa, twarimy. O twařimy! — Runje taſ kraſnje ſyboli ſo pſchi njej Knjeſowa ſmilnoſež, kiž je wſchitko, ſchtož wodnych ma, ſ ſwojemu kraleſtwu powoſala! Hiſcheže pſchezo rěka: Hiſcheže je rum tudy! Kaž dobročiniw čłowjek pſchezo wjazy rum a ſa potrebnych w domje abo wutrobje ſa jich wofſchewjenje poſkiczuje, taſ Bóh tón Knjeſ po duchownym bofu. Kaſki běſche pucžowař Stanley po jeho wuprajenju ſbožowny, jako na jeho pucžach pſches pohaniſku Ugandu tamny kral Witeſa a jeho hłownižy mějachu tyžaz arafchenjow dla Ebóžnika a kral jeho pſchi wotžalenju wo bibliju proſchefe. Njech ſo my ſ pohanami ſobu wjekełimy: „Khwalče teho Knjeſa, wſchitžy pohanjo, čžeſeže jeho wſchitžy ludžo.“ A njeje Boža njeſaſlužena dobročiniwoſež, kiž naſ čaſnje a wěcžnje ſbožownych čže čžinicž, naſcha ſtajna khwalba?

Njemóhł, kſchefeſčijano, Knjeſowu ſmilnoſež, wulžy kóžde žyrkwine lěto pſchezo ſ nowa poſbėhowacž — praj wjazy — kóždy ſwjaty džeň, haj, kaž huſto nowe ſwětlo nad twojej hłowu na njebjefach ſkhažža? Bože ſlowo wobſteji. — Pawoł dwóžy rjekuje: Jeſuſ Chryſtuſ je naſ horjewſa! Židži a pohanjo, wobaj narodaj, ſtaj noſcherjej Božeje majeſtoſeže. „Schtož je piſane, je nam ſ wucžbje piſane“ — kaſki je Bože ſlowo wěſty podložk naſcheje wěry! Wſmimy jo dale ſobu na woltař a kłětku, kaž ſ čžichemu roſpominanju do ſwojeho kucžika domach! Wóſſaſ a profetojo, ſeženja a epiſtole naſchi wuczerjo. Hdyž telko pada a fabka, jich wjele do dwělow, haj bjeſnadžitoſeže a nje wěry pſchidže, wjedžeže tola: Bože ſlowo wobſteji. Pſalmy — naſche pſalmy a khěrluſche dyrbja dale klinežecž, kaž Pawoł ſkoro ſaſtacž njemóže w epiſtoli jim dacž wozucžecž ſ žiwej nadžiji, hdyž piſche: „Wjekeleže ſo, pohanjo, ſ jeho ludom“ a jaſo: „Korjeň Jeſuſowu budže, kiž budže knježicž na pohanach. A temu budža pohanjo nadžiju mēcž.“ Bóh poſpłi tež, kaž ja poſchtoł dwóžy wupraji, naſchu nadžiju. Haj, Bóh napjelni naſ ſ wjekełom a měrom w Jeſom Chryſtu.

Stawaj, ſtupaj do ſwětla — Jeſuſ džerži ſlubjenja.

Hanijeň.

M. w M.

Wyſcha duſche na ſwojeho Knjeſa wocžafowazeje.

— Liſt ſ Romſk. 15, 4—13. —

Glóž (W miž. harſa, čž. 51): Jaſo kral Knjeſ Jeſuſ zc.

abo tež: Na Boha ſo ſpuſchecžecž mamy zc.

ſa krala ſo pſch, o duſcha,
ſwojeho, kaž ſo čži ſluſcha;

Jeſuſ Knjeſ a Ebóžnik je! —

ſ hnadu wón ſo bliži ſ tebi
ſ kraſnej čže ſej pſchu debi,
wěcžne da čži žiwjenje.

ſčeřplivoſež a troſcht čži dawa,
ſy-li jeho ſapſchijaſa,

ſo maſch ſ njemu nadžiju.

W myſli ſprawnej měniſch jeho;
wumóžena ſy pſches njeho,
jeho khwalich dobrotu.

ſkužicž jemu pſtaſch ſwěru,
maſch-li žiwu pſchezo wěru;
ſlužomnik ſam bu twój Knjeſ,
hdy je ſo pod ſaſon podaſ
prawdy dla čži prawo dodaſ,
ſo ſ nim čže njefch do njebjef.

ſałožk, Duch a ſkuff je ſjena,
khwalbu ſpěwa jeho mjeňſa,
dofež jeho lubujeſch;
dofež ſlužicž jemu žadaſch,
na ſkuff jeho ſwěru hladaſch,
— duž ſ nim džekacž lubje čžeſch.

Kraleſtwa ſo mjeſy jeho
dyrbja ſchěricž njebjefkeho,
pohanjo ſo ſhromadžečž
ſ ſtadku jeho wobhnadženych,
ſ herbſtwu ſwjatych wuſwolentych,
Knjeſa ſwojoh' pomyſchecž.

Korjeň Jeſowu je ſtanyſ,
ſ ſebi pohanow je čžahnyſ,
dawa džel jim ſbožnoſeže.
Duž ſo wjekele a khwala
pohanjo a wopor pala
džakny jemu radoſtnje.

Wjekele a měr we wěrye
ſkicži duſchi w Božej ſwěrye
Knjeſ, kiž Bóh je nadžije;
poſnu nadžiju ma ſ njemu,
ſ Ducha ſwjateho ſo jemu
pſchchi duſcha luboſtnje. —

M. U.

Njenadžite ſaſowidženje.

W Galumje w Schwedſkej koſchefeſche pſched wjazy hač polita lětami mlody hórnik ſwoju rjanu mlodu njewjeſtu a džeſche ſ njej: „Na Jana ſo naju luboſež wot duchowneho žohnuje. potom ſmój mandželſki a mandželſka a twarimoj ſebi ſwoje hneſdaſchko.“ — „Haj, a měr a luboſež ſmėjetaj w nim bydlicž“, džeſche njewjeſta ſ miłym poſmėwkom, pſchetož ty ſy mi jedyn a wſcho a bjeſ tebe čžyła radſcho w rowje žitwa bječ hač nihdže druhdže.“ Jaſo paſ běſche ſo do Jana wot ſararja druhi krocž pſchpowjedalo: Schtož ma něſchto pſchecžitwo wobſamknenju tuteho mandželſtwa wuſtajicž, njech ſo hnydom pokaže“, pokaſa ſo ſmjerečž. Pſchetož, jako mlodženž naſajtra rano we ſwojej čžornej hórniſkej draſeže nimo jejneho doma džeſche, hórnik ſo wſchėdnje ſwoju ſmjertnu draſtu wobleka, kłepny hiſcheže jun-krocž do jejneho wołna, jej prajizy, „dobre ranje“, ale niž wjazy „dobry wječor“. Wón ſo nihdy wjazy ſ podkoptow njewrócži, a wona podarmo čžorne rubiſchko ſ čžeřwjenym wobrubom ſa njeho na kwaſny džeň wuſchiwajſche. Dofež paſ ſo nihdy wjazy njewrócži, položi je na bof a pkaſaſche wo njeho a njeſabu jeho ženje. — Wjeſ tym bu měſto Liſabon ſe ſemje-rženjom wutupjene; ſydomlětna wójna ſo ſkónčži; khěžor Franz I. ſemrečž; jeſuitſki rjad ſo ſbėhny; Póľſka ſo roſdželi; khěžorka Marja Thereſija ſemrečž; Amerika ſo wuſwobodži; rebo-luzija wudyrri w Franzowſkej; dołha wójna naſta; khěžor Leo-pold II ſtupi tež do rowa; Napoleon ſmozowa ſo Bruſteje a

Zendželczenjo potšlachu město Kopenhagen; ratarjo wužywachu a žnějachu. Mlynk mlějesche a kowarjo kowachu, hórny wujachu dale sa rudu w swojich podzemskich podkopych. Jako pak hórny w Galunje w lécze 1809 krótki čas do Jana abo po Jenje mjes dwěmaj wujědomaj pschěrow wujachu, tsi sta lóhezi spody semje, wurychu czělo mlodzenza, kiž běsche pschemacžane s wtrilowej wodu, ale hewak zyle njepsheměnjene a njeshnite, tak so móžachuo wobliczo derje jesnacž a starosčž s njeho spósnacž; běsche so tak derje šđeržal, jako by halle psched hodžinu wumrjel abo jako by pschi džěle kufk wužnyl. Jako jeha s podkopy wu- njebechu, jeha nihto njesnajesche, nan a macž, pscheczeljo a snacžki běchu hižo dawno wumrjeli; žadny człowjek jeha njesnajesche, a nihto niczo wjazy wo njesbožu njewjedzesche, kiž běsche so psched polsta lětami stalo, hacž něhduscha njewjesta hórnik pschińdze, kiž běsche něhdy rano na džělo schoł ale niz wjazy domoj pschischoł. schědžiwa a potulena pschińdze s kijom na městno a spósu s wu- jeha nawoženju; a bóle s radoščžu hacž s bolosčžu padny na lubo- wane czělo a jako běsche so stóncžnje po hlubokej hnutosčži šhra- baka, wona džesche: „To je mój nawoženja, wo kotrehož žym 50 lět dołho žarowaka, a kotrehož mi hišcže Bóh juntrócž do mojeje žmjereče pokáže. Wóšom dnjom do naju kwaža je wón spody semje schoł a njeje so wjazy wrócžil.“ Wschitzy pschitomni so je žylami a hlubokim želenjom pjelnjachu, jako něhduschu mlodu njewjestu nětk jako starušku, žlabu žóntu a něhduscheho nawoženju we swojej mlodej rjanosčži wohladachu a jako wi- džachu, kač po 50 lětach w jejnej wutrobje hišcže juntrócž pšomjo mlodeje lubosčže wudry. Wón wschaf žwój ert wjazy k žměřanju njewotwřesche ani woczi k sašowidženju. Wona pschejesche, so bychu hórny jeha czělo do jejneje jstwicžki do- nješli, dokelž běsche jenicžka, kotrež wón pschisłuschesche, a dokelž mějesche prawo na njeho, doniž bychu jemu jeha row šhotowali. Nasajtra, jako běsche jeha row na pohřebniščžu wurny a hórny po njeho pschińdžechu, položil jemu te czornožidžane rubisłko s czěrwjenym wobrubom wokoło schije a džěsche potom we swojej žwjedženisčej draščže sa kasčezom, jako by to jejny kwaž byl a niz pohřebny džěń jeje nawoženje. Pschetož jako jeha na kerchowje do rowa položichu, džesche wona: „Nětk spi derje, hišcže jedny abo džěpacž dnjom w kšłodnym kwažnym ložu, njedaj žebi dołho styřacž. Wlam tu jenož hišcže malo wobstaracž a pschińdu bórny a bórny sažo žwita. Schtož je wola juntrócž wrócžo dala, to tež druhi krócž njewobřhowa.“ To prajiwšchi wotěńdže a hišcže juntrócž do jady pohlada. —

Na dowolenzy.

Wo durje so klesasche. Duchowny sawola: „Dale“ a do wotwřenych duri studowanisčej jstwy stupi wojak. S wutrob- nym powitanjom farac žwoje něhdusche paczěrske džěczo nuso- wasche, bliže stupicž. „To je rjenje, so mje wopřtasch, ty drje žy k wotřorjenju na dowolenzy, twója macž je mi šrudžena po- wjedaka, so žy franjenn.“ „To tak šlě njebě“, wotwobarasche a so na poskicženy stol žydnny. Rosřěčžowanje tak prawje žive njebě, duschowpastyr to snajesche, to běsche snamjo, so jeha wopřtowarjo něščto na wutrobje mějachu. Dowěrenje pak je přěni pupk, kiž so s mozu njěkmě wotwřicž, wón dyrbi so žam wotamkacž. Wojak žwoju czapku w ruzy wjercžesche. Na jene dobo na duchowneho pohladajo džesche: „Ja dyrbju knjesej fa- rarnej něščto wupowjedacž, jedny džiw. Wly we tšěleřsčej hrjebi ležachny; jena granata zyle blisłko pschi mni trjechi, mje sa- žpny a mjes dwěmaj betonowymaj sežěnomaj sapřě. Nětko mějach hubjenu, hrořnu žmjercž psched woczomaj.“ — wón po-

fasta, „a dha mje nasch žmilny Bóh psches džiw wumó.“ „Psches kajki?“ so duchowny hnuty woprascha. „Psches druhu granatu. Ta tej sežěnje rostorže a ja běch wužiwobodženy. Nětk drje so- šymicže, knjes duchowny, so ja rany, kotrež mi tšěřski nacžinichu, s wopřědka njecžujach.“

Blidowe paczěrije.

Kral Alfonso s Argonisčej, kiž wokoło lěta 1450 knje- žesche, běsche pobožny muž a džeržesche jara na dobre pocžiniki na swojim dworje. Tehodla běsche jemu jara žel, hdyž běsche šhorit, so jeha mlodži semjenjo, kiž mějachu na jeha dworje dwor- šku žlužbu, so bjes modlitwy sa blido žydnachu a wot blida sta- wachu. „Čžeho dla?“ tak měnjachu, „dyrbimy wo to proščž, šchtož tak hižo mamy; a czehodla dyrbjeli so Bohu sa tón kšlěb džakowacž, kiž wot krala dostawamy?“ Duž buchu ras wschitzy mlodži semjenjo wot krala na wobjed pscheprosčeni, šchtož jich wschitčich jara swjěkeli. Sdyž do wulkeje jstwy šstupichu, jich kral s wulkej pschecželnosčžu powita, da so jim sa blido sežy- dacž a wuwostaji pschi tutej škladnosčži blidowe paczěrije žam.

Sdyž žebi nětko mlodži semjenjo žlodžicž dachu, so na jene dobo durje wotwřichu a na kralowu pschikajni jastupi — stary, trundlaty proščer, kiž so s najwjetšej njehańbitosčžu sa blido žyže, žebi do žwojeje schlicžki wot wscheho, šchtož žebi žadasche, nabra a wscho nětko s wulkej spěschnosčžu do so jědžesche. Běsche-li s jenej jědžu hotowy, duž s drugej sapocža a czinjesche, kač by wscho jemu žamemu žlusčalo. Mlodzi semjenjo najpředy nje- wjedžachu, šchto dyrbjeli k tutemu njehanibitemu proščerjej pra- jicž, kiž žebi šwěri, trundlaty a zyle rostorhane lapy woblecženy, so sa kralowisč blido žydnycž, bjes teho so by na krala pohladał abo jeha wo dowolnosčž proščyl. Woni běchu tak roshněwani, so žestawachu, a budžichu proščerja won czisłi, njebudžisčeli jim kral Alfonso pschikasał, so s měrom sadžeržecž. Štónčžnje bě proščer so najědł a žebi hubu wutřě, tola niz se šerwiettu abo s rubisłkom, ale s ruky a na to se jstwy džěsche bjes teho, so by so sa jědž podžakowal. Runje tajki njehěblowany a njehanibity, kajkiž běsche pschischoł, tež sažo džěsche. Wle lědom běsche durje sa žobu sacžinik, dha tež mlodži semjenjo žwój hněw na kšrobkeho proščerja wužypowachu. Woni jeha rjelpuža njenowachu, kiž w žylej Šchpanisčej swojeho runjecža nima, a měnjachu, so měč so prawje wótrje pohostacž. Duž so kral posběhny a džesche: „Wly so hněwacže na tuteho proščerja, so je tajki kšrobny a nje- džakowny, a tola je jenož juntrócž we swojim žiwjenju to czinit, šchtož wy wschitzy kóždy džěń dwójzy czinicže. Psched Bohom seže wy wschitzy hišcže wjele njenje hacž tutón proščer pschede mnu, a tola so wschědnje sa blido žydnycže bjes teho, so byšcže žwojemu njebjeskemu kralej a Wótzej žklowčžka popščeli; a hdyž seže so najědli, žebi hubu wutřějecže, ale nimacže žaneho džak- neho žklowčžka sa teho, wot kotrehož wschitčón dobrny dar wu- khadža. Bóh so na waž njedžakownych runje tak hněwa, kač wy na tuteho proščerja.“

Tónle podawč žnawo teho abo drugeho powucži a jemu praji, kač wjele kóždy džěń šakomdži. Pschetož w nětcžisčim czasju so modlitwa niz jenož pola bohatych ale tež pola kšudnych šabyma.

Šěkarštwo šchescžijanow.

Šóhanški hindu wopřta njedawno jeneho swojich krajanow, kiž je šchescžijan, a woprascha so jeha: „Kajteho šěkarštwo na- ložujesč, so je twoje wobliczo pschezo tak žwěczate? Dawno hižo chžych so cže sa nim woprasčecž.“ „Ja žaneho wožebiteho šěkarštwo njenaložuju,“ wotmolwi jemu Šoma, tón šchescžijan.

„Ja ežej ton pohan dale reczejaje: „Dla, žyle wječej macze wchesczejienjo nělajkeho potajneho lékařstwa, kiž nam sjewicz nochzece; pschetož husto hižo bym bo pschi pohladanju na kchesczejianow, kotrychž setkach a setnach, džiwał džiwnemu, wjekelemu žiwětu jich woblicza.“ Oha poźmėnowasche bo Roma a jeho wócžo bu hišceže radostnišche, hdyž žwojemu pohanškemu towaršchej wotmolowi: „Ja chzu eži našche potajništw pscheradžicž. Našche wobliczo je tak žwēcžate, dokelž žmy we wutrobje wulzy jara šbožomni a bohaczi. To šbožo našchich wutrobow pak je žlowo žiwjenja, je našcha šbožnych a wjekelech činjaza wěra do Khrystuša!“

Dy, luby čitarjo, žaneho drugeho wotmolowjenja wotežafowal nježby. Snajesch se žwojeho žiwjenja to hluboke, trajaze wjekele, kiž i našcheje wěry wukhadža, kaž i njesaprahniteho žorfa? Eži pohanjo mjes nami, ja mēnju tych njewěrjaznych, maju kchesczejianstwo husto ja nēšcho srudne a nještroschtne. Woni nimaju žaneho šroymjenja ja wjekele w Knjesu. Woni snaja jenož žiwěne a husto došč hřešch: wjekele, hdyž holl a hara knježi, a kiž wutrobu wobsbožecž a ja nowe dželo naž wofschewicz njesamōža. To šradowanje w Knjesu je jim zuse. O derje temu, kiž kaž tanny Roma to prawe lékařstwo ja duschu snaje! Pschekhodž našch žerbiki kraj, a ty budžesch w nēkotrym domje, hdyž žnadž je próžy a starosčow došč, a hdyž po šwonkowym rošbudženju žiwjenje wobydierjow runje ložke njeje, tola na jich woblicžu džiwne žiwětko trajazeho wjekele a blyštot najhlubšeje radošče žo jašnicž widžecž. Nad nimi dopjelni žo, šchtož je psched lētyžazami David hižo ja wěrnosč we žwojim žiwjenju špōšnal: Sakoń teho Knjesa wofschewi duschu; pschikasnje teho Knjesa roškwēcža woczi a šwjekele wutrobu.

Se Šerbow, ja Šerbow.

— Šchtwōrtk 29. novembra mėješche Lubijska konferenca Lužickich theologow žwoju šhromadžisnu, ke kotrejž bēšche žo nahladna ličba žobustawow šeschla. Šubjene želešniške wobstejnosče drje bēchu mnohim džělbracze njemōžne činike. Pschedžyda konferenzy k. šarač Domaschka wotewri šhromadžisnu i krotkejš powitanškej rēcžu a postrowjo čžestnych hoščej, mjes nimi wōžebje jaštupjerjow konsistorialneje wyschnosče, k. wofrejšneho hejtmana i Grašhaar a tajneho žyřkwineho radžicžela Rosenkranza. Wyschšchi šarač Wallenstein-Lubijski wuspěwa modlitwu. Wodžerjej konferenzy bēšche žo radžilo, tajneho dwōrškeho radžicžela dr. Geža, stawišnarja pschi techniškej wyschšchejšchuli w Draždžanach ja pschednoschł došč, kiž nam dwē hodžinje wo študijach pošlednich lētdžekatkow wo Lutheru na wulzy šajimowawe waschne pschednoschowasche. Psche daloko by wjedto, wuczah i bohateho wopšhijecža tuteho pschednoschla podawacž. Š napjatejš kedžblivosčžu šhromadženi na wucžene poškieženja čžesčeneho, šrēcžniweho pschednoschowarja pošluchachu a na kōnzu žiwje žwōj džak jemu wuprajachu. Radžijomnje žo pschednoschł wotežičeži.

W Herrnhucze wotmē žo šandženu wutoru diezešanska šhromadžina ja Lubijski a Žitawšku krajinu, a to w žyřkwi Herrnhutskeje gmejny. To bē i dobom šwonkowne šnamjo ja to, šo ewangelišto-lutherska žyřkej Šakškeje a Herrnhutzjy žo psches šwjaš wěry šjednocženi wjedža a w jenejš myšli ja kraleštw Bože škutkuja, kaž bu to tež wot wodžerja šhromadžisny, k. tajneho žyřkwineho radžicžela Rosenkranza a wot k. přēd. Herrnhutskeje gmejny wobšwēdežene. — Šhromadženyjš hoščom, duchownym a žyřkwiškim pschedštejicžerjam bu pschede wschēm wo dwēmaj praščenjomaj pschednoschowane; najpředy wo wodženju młodžiny, pschede wschēm mužškeje młodžiny psches žyřkej a jeje wu-

stawy, a wotom wo jenejš niz žyle nowejš, tola ludejš nimale hišceže žyle nješnatejš wěry, kotruž nēmski Gemeine-Giro-Verkehr mjenuja a kotraž je to placženje bjes twjerdnych a papjerjanych pjenjes. Šdyž je to přenje praščenje wulzy khtne ja šnutškowne a šwonkowne rošwicze a wobstacze našchejš žyřkwe kaž našcheho wōtžneho kraja, je to drugejš praščenje nufne a wažne ja špēchowanje šwonkowne wobkhadu a žiwjenja našcheho žyřkeho luda kaž tež našchejš žyřkwe. To bu powšchitkownje tež pschipošnate a žyřkwiške přjōdštejšewštw, kaž jenotliwi pschitowni pschipošnachu ja žwoju pschikuschnosč, šchtož je mōžno, ja młodžinu našchich wōšadow dokōnjecž kaž tež, hdyž žo nēšak hodži, wobkhad bjes twjerdnych a papjerjanych pjenjes, wobkhad psches pschepižowanje placženja abo pschepižowanške placženje špēchowacž.

Š Šodžija. Reformazyški jubilejš je žo, kaž i wjetšcha wschudzom druhdže, tež tu dla wōjny na jara jedwore waschnejš žwječil. Šdyž bēšchaj duchownaj na njōn wōšadu i tym pschihotowalojš, šo bēšchaj w mēžazomaj augušče a septembri na nje-dželškim přēdowanju jenož wo reformazyškej rēcžalojš, mōžachu tu, šchtož bē w druhich wōšadach njemōžno, na duju do šwjedženja, kaž tež na šwjedženju šamym, je wschēm i šjomni šwonami šwonicz. Njedželu bē po špowjedži dwoja Boža šlužba. Šemšcherjow, kotrychž bē jara wjele pschichlo, witachu dwoje psched žyřkwoju natwarjene a rjenje je šchurčewymni haložkami wobbite čžebne wrota. Ššwjedženške přēdowanje bē na Gal. 1, 14—16 šložene. Špopōdnju w 3 hodžinach bē Boža šlužba ja šchulške džēcži wot 10.—14. lēta. Šawjedowane wot žwojich k. wucžerjow pschicžezechu džēcži wschēm tych wōšadžinyjš 6 šchulow do šarškeho dwōra a wot tam podachu žo do Božeho doma. Wōšchecžanska šchula bē je žwojej šchulškej šhorhoju pschichla a přenje džēcžo Rošlicžanskejšchule njekejšche bibliju i bukštom, rjane dopomnjecze na to, ja ežo mamy žo Lutherej džakowacž. Tu rēcžesche k. duch. Voigt k džēcžom najpředy žerbžy a potom nēmsžy. Šo bychu džēcži tež trajne dopomnjecze na šwjedžen mēli, žu male „Lutherowe knižki“ i jara pēčnymni wobrašami dostale.

Wo mērje drje žo hišceže njejedna, tola pak žo jedna wo jaštajenje wojowanja na ruškich bitwišchecžach, a my mamy nadžiju, šo žu, hdyž njedželu tute rjucžki našchi lubi čžitarjo čžitaju, tute jednanjt dokōnčene a šo je wscho wojowanje na ruškim bofu ja tutu wōjnu jaštalo. Šotom budže tež Rumunška do tajkeho jaštajenja wojowanja šwolicz dyrčjecž a na rašchim bofu bychmy potom mēr wocžakowacž žmēli, a tak tež škōnčnje tola pak nēšcho přjedy pak nēšcho pošdžišcho mēr po žylejš semi. To pak je dženkša hišceže trošchtna nadžija! Njepšchepinajmy tutu nadžiju! Čžinmy pschede wschēm to dwoje: W modlitwach žo wobrocžmy i nutrnejš, i dowěryšpōlnej wutrobu pschewo šažo k Bohu a w modlitwach wostanmy psched nim! A šažo: Pschihotujmy žo a budžmy hotowi, nētk tež dowutracž a pschētracž tu domach kaž wonkach, doniž Wōh tōn Knjes šam njepraji: wono je došč! a nam tōn mēr, žwōj mēr huadnje špožčži!

Lutherowe šłowa.

105.

Šwonkownje a žiwěnje hromadž kaž wjele šamōžesch i Bohom a w čžesčej, niz k žwojemu wjekelejš a škupoščej, ale ja nufu druhich ludi. Šchtož tak hromadž, dyrbi žohnowanje a wotpušł mēcž jako pobožny kchesczejian. J. K.

Zamolwity redaktor: šarač W y r g a č w Nosacicach.

Soburedaktor: šarač M r ó z a k we Łupoji.

Čišeč a nakladnik: M. Smoleš.